

1

De enige adellijke dame van wie bekend is dat ze zich vermomd heeft als bediende is Georgiana, gravin van Devonshire, in 1786.

Giles Waterfield en Anne French, *Below Stairs*

Londen
Augustus 1815

Nu leest hij ook al mijn brieven...

Margaret Elinor Macy zat met bonzend hart voor haar toilettafel. Haar gezicht in de spiegel glansde bleek onder krullend donker haar, haar lichtblauwe ogen stonden ongerust. Ze keek van haar spiegelbeeld naar de brief in haar hand. Het zegel was open gewrikt en zonder veel succes opnieuw aangedrukt. Haar moeders nieuwe echtgenoot was kennelijk begonnen haar post te controleren – misschien uit angst dat de volgende uitnodiging die ze ontving niet voor een bal zou zijn, maar om haar toevlucht te zoeken in een ander huis, buiten zijn bereik en onder zijn macht vandaan.

Het was al erg genoeg toen de livreiknecht haar overal begon te volgen waar ze ging, of het gezelschap van een bediende bij de gelegenheid gegrond was of niet. En een uur geleden had ze gevraagd de parelketting van haar tante te mogen dragen, wat botweg werd geweigerd.

‘Er zijn vanavond te veel struikrovers op pad,’ had Sterling Benton gezegd. Maar haar moeder en zij droegen vroeger altijd hun mooiste sieraden.

Sterling had bijna alle kostbaarheden van de familie Macy

‘voor de veiligheid’ opgeborgen in zijn brandkast. Stiekem vermoedde Margaret dat hij enkele stukken had verkocht en de rest achter slot en grendel had gestopt zodat zij ze niet kon verpatsen om passage te boeken voor een verre reis.

Hij had de geldkraan lang geleden dichtgedraaid en beriep zich op overbelaste financiën. Dat kon wel kloppen, maar Margaret wist dat Sterling andere motieven had om haar voor elke cent afhankelijk van hem te houden. Hoewel ze binnenkort een grote som zou erven van haar oudtante, kon Margaret op het ogenblik nog geen haarspeld voor zichzelf kopen, laat staan een overtocht betalen.

Ze keek nog eens naar haar lusteloze spiegelbeeld. Ze verheugde zich niet op het dansfeest bij de Valmores, al waren maskeradebals vroeger haar favoriete feesten. Ze hield van de vermommingen, de geheimzinnigheid, de kans om te flirten achter een masker, te doen alsof ze iemand was die ze niet was. Ze was al wekenlang van plan om te verschijnen als melkmeisje, een kostuum dat de gravin van Queensberry had aangetrokken voor een officieel portret, waardoor onder dames een rage was ontstaan om zich in bediendenkleding te laten schilderen. Margaret vermoedde dat ze die avond niet het enige aanwezige ‘melkmeisje’ zou zijn.

Haar coiffure was een bouwwerk van hoog opgestapeld donker haar met een lange pijpenkrul sierlijk aan weerskanten van haar hals. Maar ze had er haar twijfels over. Ze had zich erop verheugd de andere gasten voor de gek te houden tot de maskers halverwege het bal werden afgedaan. Maar op dit moment leek het hele idee van kostuums lichtzinnig. Bovendien was dat donkere haar niet flatterend voor haar teint.

Ze bracht haar hand omhoog en rukte de pruik van haar hoofd.

‘Joan!’ riep ze scherp.

Het tweede dienstmeisje had een dubbelrol vervuld sinds Sterling Margarets kamenierster weggestuurd had. De ervaren kamenierster, juffrouw Durand, was druk bezig moeders haar

op te maken. Margaret snoof. Alsof het wat uitmaakte hoe goed een getrouwde vrouw eruitzag. *Haar* toekomst hing er niet van af dat ze vanavond op haar mooist was.

Joan, een mager, praktisch dienstmeisje van midden twintig, droeg haastig een kanten kap aan en de cape die ze had gestreken. Ze struikelde over Margarets peignoir, die op een slordige hoop op het kleed lag waar Margaret hem had laten vallen. Waarom had Joan hem niet opgeraapt?

‘Doe toch voorzichtig,’ snauwde Margaret. ‘Ik wil niet dat mijn cape verknoeid wordt of de kap gekreukt.’

‘Ja, juffrouw.’ Joan richtte zich op met een flits van ergernis in haar ogen.

Tja, ze had het alleen aan zichzelf te wijten. Het was tenslotte Joans taak om de kamer op te ruimen en voor Margarets kleren te zorgen.

‘Je moet mijn haar opmaken,’ zei Margaret. ‘Ik heb besloten de pruik toch maar niet te dragen.’

‘Maar...’ Het meisje beet op haar lip en zuchtte. ‘Ja, juffrouw.’

Joan had Margarets blonde haar in een strakke knot vastgezet om de pruik te kunnen dragen, maar nu moest ze de spelden eruit halen, het krullen, opmaken en opnieuw hoog opsteken met krullen langs haar slapen om Margarets enigszins ronde gezicht te flatteren. Ze hoopte dat een eenvoudig dienstmeisje tegen die taak was opgewassen. Margaret vermoedde dat ze haar voortdurend aanwijzingen zou moeten geven.

Margaret zelf was nogal bedreven geraakt in het opmaken van het haar van haar zusje en vond het eigenlijk leuk om te doen. Gelukkig had Caroline haar debuut nog niet gemaakt en ging ze niet naar het bal, anders zouden de drie dames Macy nooit op tijd klaar zijn.

Joan maakte de knot los en begon Margarets blonde lokken uit te borstelen, een beetje krachtiger dan noodzakelijk was, vond Margaret.

‘Zachtjes, Joan. Ik heb geen zin om kaal te worden.’

‘Ja, juffrouw.’

Margaret had vaak te horen gekregen dat haar goudblonde haar haar mooiste sieraad was. Dat mocht ze op deze avond aller avonden niet bedekken. Ze had alle aantrekkingskracht nodig, wilde haar plan kans van slagen hebben.

Margaret kwam binnen in de eenvoudige blauwe jurk, schort voor en masker op, met een kanten kapje boven op haar schitterende haar en een melkemmertje in haar hand. Terwijl ze de jongeman naast haar weloverwogen negeerde, speurde ze de balzaal af.

De godin Diana lachte naar een sultan met een tulband op en een loshangend gewaad aan. Egyptenaren met hoofdtoeien en glimmende juwelen op hun voorhoofd dansten met zigeuners. De vrouw van Jan Klaassen stond met een paar bedelaars te praten. Sommigen offerden anonimiteit op voor aantrekkelijkheid. Anderen, vooral degenen met de opvallende maskers over hun gezicht en capes met capuchon, waren onherkenbaar. De vrolijke muziek, de kleurige kostuums en het lachen en schertsen schiepen een carnavaleske sfeer. Maar Margaret werd niet geraakt door de joviale stemming, die niets deed om haar onrust te verlichten.

Ze zag hem aan de andere kant van de balzaal en ze spande haar spieren als een kat die zich op een prooi fixeert. Maar ze vreesde dat zij degene was die gewond zou achterblijven.

Lewis Upchurch droeg een zwierig lapje over één oog, maar droeg verder mooie avondkleding: een zwart rokkostuum, smetteloos wit vest en das, kniehoge pantalon en gepoetste schoenen. Hij stond met een man en een vrouw te praten. De man herkende ze als Lewis' vriend Piers Saxby. Hij droeg een driekantige steek en een halsdoek, en leek precies op gravures die ze had gezien van Zwartbaard en andere piraten van lang geleden. Margaret was een kennis van Saxby's zus Lavinia. De twee meisjes hadden samen op school gezeten. Misschien kon ze naar Lavinia

vragen als smoes om het drietal te benaderen.

Maar ze moest op eieren lopen. Lewis Upchurch mocht een goede vangst zijn, maar geen makkelijke, en ze wist beslist niet zeker of zij in staat was hem te strikken. Even bleef ze staan waar ze stond, geschokt door haar minne gedachten.

Toen ze een paar jaar geleden te weten was gekomen dat ze op haar vijftentwintigste verjaardag een erfenis zou ontvangen, had ze gedacht dat ze niet hoefde te trouwen. Oudtante Josephine, zelf een ongetrouwde dame, had daarvoor gezorgd. Margaret was van plan geweest om de tijd te nemen en te trouwen uit liefde of helemaal niet. Maar nu de weerzinwekkende man naast haar vastbesloten was dat plan te dwarsbomen, was ze bereid een compromis te sluiten. Ze zou nooit trouwen met een man van wie ze een afkeer had, maar ze kon met de charmante, knappe Lewis Upchurch trouwen. Vroeger was ze verliefd op hem geweest. Ze had zijn broer zelfs afgewezen in de hoop hem voor zich te winnen. En Lewis, meende ze, had haar bewonderd. Hij had in elk geval met haar geflirt.

Maar toen was haar geliefde vader gestorven en Margaret had haar belangstelling voor Lewis Upchurch en het uitgaansleven in het algemeen verloren. Meer dan een jaar was ze treurend thuisgebleven. Toen ze zich eerder dit seizoen weer in het uitgaanscircuit had begeven, had Lewis een hernieuwde, zij het sporadische belangstelling voor haar getoond, maar er was niets van gekomen. Was ze te laat?

Margaret rechte haar schouders, deed haar masker af en zette zich schrap. Ze had haar hoop erop gevestigd Lewis Upchurch een huwelijksaanzoek te ontlokken. Het was haar enige plan om aan het Benton-huis te ontsnappen, en aan de gemene valstrik die Sterling en zijn neef voor haar gezet hadden.

Alsof haar gedachten en overwegingen hardop voorgelezen waren, zo plotseling verstijfde de jongeman naast haar. Ze waagde een blik naar Marcus Benton en merkte dat hij haar blikken door de zaal volgde. Hij kneep zijn wijd uit elkaar staande kattenogen tot spleetjes en keek haar aan met een zelfvoldane

glimlach onder zijn mopsneus. Hij was niet lang, maar een paar centimeter langer dan zij. Zijn donkere haar viel zogenaamd nonchalant en ongedwongen over zijn voorhoofd, maar ze wist dat zijn lijfknecht er een half uur mee bezig was geweest. Vroeger had ze Marcus knap gevonden, maar nu niet meer.

Hij pakte haar arm, maar ze rukte zich los. Margaret ademde diep in en liep met grote stappen de balzaal door, die nu leeg was tussen twee dansen in. Voor in de zaal ontspanden de muzikanten zich met punch en bier, lachend onder elkaar. Vlak voor haar stond Lewis Upchurch te praten met meneer Saxby en een vrouw die ze niet herkende. Ze was net als Margaret ongemaskerd. Ze droeg het nauwsluitende gewaad van een Diana. Margaret had graag met Lewis alleen gepraat, maar ze durfde niet te wachten, bang dat de moed haar in de schoenen zou zinken. Misschien zou het andere paar zich excuseren.

Margaret vond steun in de herinnering dat Lewis in het verleden duidelijke belangstelling voor haar had getoond; hij had haar ten dans gevraagd, bij verschillende gelegenheden naar het souper begeleid en, zoals de etiquette vereiste, de volgende ochtend een bezoek afgelegd. Lewis was aardig en attent geweest, en bovendien was hij hartverscheurend knap. Maar hij had haar nooit ten huwelijk gevraagd. Misschien had ze hem niet genoeg aangemoedigd. Ze had tenslotte geen haast gehad met trouwen.

Tot nu toe.

Afgezien van Marcus Benton had slechts één man haar ooit een huwelijksaanzoek gedaan. Dat was twee jaar geleden, voordat Lewis terugkeerde uit West-Indië en haar het hoofd op hol had gebracht. Ze voelde zich nog steeds schuldig bij de herinnering aan de manier waarop ze Nathaniel Upchurch, Lewis' jongere broer, kil en abrupt had afgewezen. Nathaniel had met haar willen trouwen, maar elk gevoel dat hij voor haar koesterde, had ze grondig de kop ingedrukt. Hoe dan ook, Nathaniel zat al bijna twee jaar ver weg op Barbados, waar hij in Lewis' plaats de suikerbelangen van zijn familie behartigde. Zelfs Nathaniel – de goedge, bleke, leergierige, bebrilde jongere broer – zou een

beter lot geweest zijn dan Marcus Benton.

Met een glimlach naderde Margaret het drietal, in de hoop dat haar vrijpostigheid niet opviel. In gedachten dwong ze Lewis haar kant op te kijken en ze hoopte dat zijn gezicht zou opklaren als hij haar zag. Ze bleef even voor hen stilstaan en Lewis wierp haar een blik toe, maar haar verschijning bracht geen glimlach op zijn gelaat. Zijn donkere ogen werden zelfs overschaduwd door behoedzaamheid; zo interpreteerde zij in haar onzekerheid zijn uitdrukking althans. *Niet te gretig overkomen*, waarschuwde ze zichzelf. Een man als Lewis Upchurch was gewend aan radeloze vrouwen en hun radeloze mama's die zich voor zijn voeten wierpen. Ze moest voorzichtig zijn.

‘Juffrouw Macy,’ groette hij beleefd.

Ze knikte hem toe en richtte toen haar meest verleidelijke glimlach – hoopte ze – op zijn vriend. ‘Meneer Saxby. U kent me misschien niet meer, maar ik heb met uw zuster Lavinia op school gezeten.’

Piers Saxby was een paar jaar ouder dan Lewis. Hij had enigszins alledaagse trekken, maar onveranderlijk verfraaide hij zijn uiterlijk met al het vertoon van een fat: mooie kleren, monocle en snuifdoos.

Zijn doffe grijze ogen lichtten herkendend, zo niet belangstellend, op. ‘Ah, juffrouw Macy, natuurlijk. Jazeker, ik herinner me dat Lavinia uw naam noemde.’ Hij boog en Margaret maakte een kniebuiginkje om met haar vrouwelijke rondingen te pronken. Ze hoopte dat Lewis keek.

Maar toen ze opkeek, zonk de moed haar in de schoenen. Lewis had zijn aandacht alweer verlegd naar de vrouw naast hem. Een schitterende vrouw, zag Margaret nu van dichtbij.

Lewis Upchurch voelde haar blik, schraapte zijn keel en zei plichtmatig: ‘Juffrouw Macy. Hebt u al kennisgemaakt met de schone juffrouw Lyons?’

Margaret wendde zich tot de knappe brunette. ‘Ik heb het genoeg nog niet gehad.’

‘Sta me dan toe. Juffrouw Barbara Lyons, mag ik u voorstellen,

juffrouw Margaret Macy. Ik meen dat u haar stiefvader Sterling Benton kent?’

De donkere ogen van de vrouw fonkelden. ‘Dat klopt. Een buitengewoon knappe man en uitermate charmant ook. Vindt u ook niet, juffrouw Macy? Tjonge, als hij mijn stiefvader was, ging ik nooit het huis uit.’

Margaret slikte het vinnige antwoord in dat brandde in haar keel en zei met een geveinsde glimlach: ‘Ik zie meneer Benton eigenlijk niet als een stiefvader, want ik was al volwassen toen hij met mijn moeder trouwde.’

‘U hebt groot gelijk, juffrouw Macy.’ Barbara Lyons grinnikte. ‘Als ik u was, zou ik ook geen zin hebben om zo’n man als stiefvader te zien.’

Margaret rilde bij de bedekte toespeling die de vrouw maakte.

‘Wat heerlijk moet het voor u zijn om in meneer Bentons mooie huis op Berkeley Square te wonen,’ voegde de vrouw eraan toe.

Het viel Margaret op dat zij noch Saxby enige aanstalten maakten om van Lewis’ zijde te wijken.

‘Ik mis het buitenleven eigenlijk nogal,’ antwoordde Margaret. ‘En waar komt u vandaan, juffrouw Lyons?’

‘Ach, u moet ons excuseren, juffrouw Macy,’ kwam Lewis Upchurch tussenbeide. ‘Want juffrouw Lyons hier heeft me de volgende dans beloofd en de muzikanten maken zich klaar om te gaan spelen.’

‘O... natuurlijk,’ hakkelde Margaret, en merkte teleurgesteld op dat slechts één muzikant naar zijn plaats was teruggekeerd. ‘Eh... een prettige dans.’ Opnieuw maakte ze een kniebuiginkje en wendde zich af.

Het was geen publiekelijke afwijzing, maar het kwam dicht in de buurt. Met vlammende wangen liep ze naar de deur, ze probeerde zich niet te haasten en hoopte dat haar ontzetting niet zichtbaar was voor de rondlopende menigte. Noch voor Marcus Benton.

Ze ontsnapte uit de balzaal en liep haastig de hal door naar de

salon, die vanavond als dameskleedkamer diende. Binnen legde haar vriendin Emily Lathrop een mantel om haar schouders en schoof haar reticule opnieuw over haar gehandschoende pols.

‘Emily! Wat fijn om je te zien. Ga je al?’

‘Ja. Mama heeft hoofdpijn en wil naar huis.’

‘Ik toevallig ook. Zou ik misschien mee mogen rijden?’

‘Natuurlijk. Maar je familie zal toch wel...?’

‘O...’ Margaret wuifde zogenaamd onverschillig. ‘De Bentons hebben nog geen zin om te gaan en ik wil hun avond niet bederven.’

Emily legde bezorgd haar hand op haar arm. ‘Ze kunnen je niet dwingen met hem te trouwen, hoor.’

Margaret trok een wenkbrauw op. ‘O, nee? Daar zal ik je aan houden.’ Ze pakte haar sjaal en volgde haar vriendin naar de hal.

Daar werden ze door schreeuwende stemmen uit de balzaal teruggelokt naar de deuren. Een bons en geknoers van hout op hout. Een omgekeerde stoel gleed over de vloer. De muziek stopte, één viool jammerde nog protesterend terwijl de muzikanten de een na de ander hun instrumenten lieten zakken en de dansers zich verspreidden.

Emily pakte Margaret bij haar pols en trok haar mee de balzaal in. Margaret verzette zich, omdat ze niet wilde dat iemand zag dat ze gekleed was om te vertrekken, maar Emily lette niet op haar en stapte naar voren. Beide jonge vrouwen keken met gestrekte halzen langs langere heren en damesveren heen om te zien wat de bron van de commotie was.

Omringd door de waakzame, maar nieuwsgierige menigte stonden twee mannen tegenover elkaar met de borst vooruit en hun handen tot vuisten gebald. Beiden waren lang en hadden donker haar. Lewis Upchurch keek hun kant op, op zijn knappe gezicht stonden geschoktheid en ergernis te lezen. Even dacht Margaret dat de andere man Piers Saxby was, beledigd door de aandacht die Lewis aan juffrouw Lyons had besteed. Maar meteen herinnerde ze zich dat Saxby avondkleding droeg onder zijn

driekantige steek, terwijl de man tegenover Lewis een geitenleren broek droeg, hoge laarzen en een rij-jas.

‘Je bent thuis nodig,’ gromde de man.

Lewis lachte spottend. ‘Ook goedenavond.’

‘Nu!’

Het profiel van de man kwam in beeld; een zwarte baard bedekte zijn trekken zodat hij twee keer zo veel op een piraat leek als Saxby.

‘Rustig, rustig, Nate. Heb je die manieren in West-Indië geleerd?’

Margaret hapte naar adem. Dit kon niet waar zijn.

‘En jouw manieren dan?’ daagde de tweede man hem uit. ‘Vader heeft je toch geschreven om terug naar huis te komen en je plicht te doen?’

Nathaniel Upchurch. Margaret kon het niet geloven. Verdwenen waren de bleke trekken, de magere gestalte, de aarzelende houding, de bril. Nu spanden brede schouders zich onder zijn pandjesjas. Een nauwsluitende leren broek deed zijn gespierde benen duidelijk uitkomen. De onmodieuze donkere baard benadrukte zijn scherpe jukbeenderen en lange neus. Zijn huid was goudbruin. Zijn haar was weerbarstig en een deel ervan ontsnapte uit zijn staartvlecht. Zelfs zijn stem klonk anders; lager, grover, en toch nog vertrouwd.

Lewis grinnikte. ‘Ik doe mijn plicht. Ik vertegenwoordig onze doorgaans saaie familie tijdens het belangrijke uitgaansseizoen.’

Nathaniel keek rond alsof hij zich ineens bewust werd van hun publiek. ‘Ga je zelf mee naar buiten voor een gesprek onder vier ogen of moet ik je meesleuren?’

‘Je kunt het proberen.’

Nathaniel greep Lewis bij de arm en Lewis schoot naar voren, overrompeld door de kracht van de beweging.

Naast haar fluisterde Emily: ‘Is dat Nathaniel Upchurch?’

Margaret knikte.

‘Wat is hij veranderd! Als hij geen ruzie met zijn broer had

gemaakt, had ik hem niet eens herkend. Hij ziet er, nou ja, bijna wild uit, vind je niet?’

Opnieuw knikte Margaret stijfjes.

‘Als ik niet beter wist, zou ik denken dat hij piraat was.’ Emily ademde scherp in. ‘Misschien is hij dat ook wel! Misschien is *hij* de Dichterpiraat waar de kranten vol van staan!’

Margaret hoorde haar fantasierijke vriendin amper. Ze werd in beslag genomen door een beeld van Nathaniel Upchurch zoals ze hem voor het laatst had gezien. Met wijd opengesperde ogen, gepijnigd en mistig groen achter smoezelige brillenglazen. De hoeken van zijn smalle mond naar beneden getrokken. Afgewezen.

Lewis had zijn evenwicht hervonden en rukte zich los. ‘Blijf met je handen van me af, aap.’

Op die belediging ramde Nathaniel zijn vuist tegen de kaak van zijn broer. De gasten die verstijfd hadden staan toekijken schrokken, er werd naar adem gesnakt en geschreeuwd.

Margaret besepte niet dat ze ook een uitroep had geslaakt, tot Nathaniel met een ruk zijn hoofd omdraaide in haar richting.

Een seconde bleef hij stilstaan, met één hand om zijn broers das en de andere tot een vuist gebald. Hun blikken overbruggden de afstand tussen hen. Margaret hield haar adem in toen ze zijn felle ogen zag. Niet intens van liefde of verlangen, maar van onverhulde afkeer. Zijn dunne lippen gingen smadelijk naar beneden, zodat zijn lange neus iets havikachtigs kreeg.

Had ze Lewis’ onheuse bejegening daarstraks al pijnlijk gevonden, Nathaniels reactie voelde nog snijdender, al was er geen enkel woord gewisseld. Het was zoals ze gevreesd had. Hij had haar nooit vergeven en kon haar niet luchten of zien.

Margaret draaide zich om, pakte Emily bij de hand en trok haar mee.

‘Wat een bruu!’ hijgde Emily achter haar. ‘Ben je niet blij dat je hem toen afgewezen hebt?’

Margaret was inderdaad opgelucht. Wat keek hij woest. Ze was nog nooit bang voor hem geweest, noch had ze hem tot geweld in staat geacht.

Margaret nam even de tijd om haar moeder in het oor te fluisteren dat de Lathrops haar naar huis brachten en haastte zich weg voordat ze bezwaar kon maken. Afgeleid door de vechtpartij knikte haar moeder vaag. Sterling stond een paar meter verder, zijn blik strak gericht op vier gasten in regimentsuniform die de gebroeders Upchurch meenamen de zaal uit.